

tvisten indsigelse fra sælgeren mod værdiansættelsen, sker udbetalingen af det omstridte beløb dog til køberen, når sælgeren ikke foretager retslige skridt inden den angivne frist.

§ 15.

Vil køberen i henhold til § 6 eller § 7 indløse ting, som sælgeren har fået tilbage, finder bestemmelserne i §§ 10—14 tilsvarende anvendelse.

§ 16.

For indsættelsesforretninger efter denne lov erlægges i retsafgift 3 kr. og i vidnegebyr 1 kr.

For tilsigelser efter § 11, 1. stk., 2. punktum, betales 1 kr.

§ 17.

De i denne lov til beskyttelse for køberen givne bestemmelser kan ikke fraviges til hans skade ved forudgående overenskomst mellem sælger og køber.

Har køberen aftalt med sælgeren, at en trediemand skal være bemyndiget til at optræde på hans vegne i tilfælde af misligholdelse, er det uden retsvirkning.

§ 18.

Denne lov træder i kraft den 1. juli 1954.

Fra samme dato ophæves lov nr. 244 af 8. maj 1917 om køb på afbetaling, dog at lovens regler med undtagelse af §§ 11—14 fortsat finder anvendelse på afbetalingskøb, der er afsluttet forinden dette tidspunkt.

Bemærkninger til lovforslaget.

Som grundlag for det fremsatte lovforslag foreligger der en betænkning med tilhørende lovudkast afgivet i november 1950 af et af justitsministeriet nedsat udvalg med den opgave at overveje spørgsmålet om ændringer i lov nr. 244 af 8. maj 1917 om køb på afbetaling. Denne lov hører til de love, der er fremkommet som resultat af det nordiske lovsamarbejde, og udvalget har med henblik på at bevare og eventuelt udvide retsenheden på dette område samarbejdet med tilsvarende udvalg i Finland, Norge og Sverige. Selv om det ikke er lykkedes at nå til helt overensstemmende tekster i de lovudkast, der er udarbejdet i de 4 lande, er der dog opnået ensartethed på de fleste væsentlige punkter.

De i Norge og Sverige udarbejdede lovudkast er, efter at være undergået nogle ændringer, ophøjet til love henholdsvis den 22. maj 1953 og den 17. april 1953.

Udvalgets lovudkast tilsigter at modvirke visse misbrug af afbetalingssystemet, at udvide den beskyttelse, der ydes afbetalingskøbere mod ubillige kontraktvilkår, og at revidere lovteksten på enkelte punkter, hvor den må anses for forældet eller mindre hensigtsmæssig.

Hovedpunkterne i udvalgets forslag er: Afbetalingsloven, der i sin nuværende affattelse kun finder anvendelse, når afbetalingsprisen ikke overstiger 3.000 kr., skal fremtidig gælde uden hensyn til afbetalingsprisens størrelse (§ 1). I modsætning til, hvad der gælder nu, skal en sælger fremtidig kunne tage tingen tilbage, såfremt køberen udebliver med

det sidste afdrag, selv om dette ikke andrager en tiendedel af afbetalingsprisen (§ 2). Der skal fremtidig være adgang til ved opgørelse af parternes mellemværende i anledning af tingens tilbagetagelse at tage hensyn til renter, der tilkommer sælgeren (§ 4). Adgangen til „sammenkobling“ af flere afbetalingskøb skal bortfalde (§ 8, stk. 1). Der skal indføres en almindelig bestemmelse om, at kontraktbestemmelser kan tilsidesættes, hvis det ville være utilbørligt eller klart stridende mod god forretningsskik at gøre dem gældende (§ 8, stk. 3). Der foreslås indført en bestemmelse (§ 18), hvorefter der i tilfælde, hvor nogen har drevet afbetalingshandel på en måde, der strider mod god forretningsskik, under en politisag kan nedlægges forbud mod, at han driver sådan næringsvirksomhed enten for et tidsrum af 1 til 5 år eller i gentagelsestilfælde for bestandig.

Justitsministeriet kan i det store og hele tiltræde de af udvalget fremsatte forslag. Det sidstnævnte forslag (§ 18) må man dog nære betænkelighed ved at foreslå gennemført, selv om man i og for sig finder den tanke, der har fået udtryk i forslaget, tiltalende. En regel som den foreslåede ville nemlig være en nydannelse i dansk ret, der ville stride mod det tilvante system, idet man vil foreskrive, at en virksomhed, der ikke er af en sådan karakter, at man har villet gøre den strafbar, skal kunne have følger (frakendelse af retten til at drive afbetalingshandel), der ofte vil virke hårdere end straf. Dertil kommer, at det efter justitsministeriets opfattelse ikke er sandsynligt, at en sådan bestemmelse vil